

Zwangerschapstest

Vanmorgen werd ik tijdens het telefonisch spreekuur gebeld door Marije. Zij was 9 weken zwanger en had haar eerste controle vorige week gehad. Volgende week donderdag zou ze haar termijnecho hebben.

Dit was de tweede keer dat Marije zwanger was. De vorige zwangerschap was tot groot verdriet van Marije en Sven al vroeg geëindigd in een miskraam. Ik had dienst toen ze mij zo'n 8 maanden geleden in het weekend belde. Ze had wat druppeltjes bloedverlies in haar onderbroek ontdekt en vroeg wat dat kon betekenen.

Bloedverlies, zeker een paar druppeltjes komt erg vaak voor. Veel bloedverlies, en ook als de kleur helderrood is kan duiden op een aanstaande miskraam, maar dan zijn er meestal ook andere symptomen. Meestal is er een goede verklaring te vinden voor wat bloedverlies vroeg in de zwangerschap. Dat hoeft zeker niet altijd een aankondiging zijn dat het mis gaat. Je baarmoedermond is heel goed doorbloed in de zwangerschap zodat er heel makkelijk wat bloedverlies kan komen als er wat druk op de baarmoedermond komt. Dat kan bijvoorbeeld gebeuren tijdens een vrijpartij, als je harde ontlasting hebt of het druk hebt gehad en veel moest sjouwen en tillen.

Als vroedvrouw maken we ons eigenlijk pas echt zorgen over bloedverlies zo vroeg in de zwangerschap als dat gepaard gaat met pijn in je buik. Dat kan er op wijzen dat de baarmoeder kramp om het vruchtje er uit te werken. Dat vruchtje, alhoewel er meestal alleen een leeg vruchtzakje is wat ook wel heel oneerbiedig een "winde" wordt genoemd, is tot ongeveer 6 weken gegroeid en toen door meestal onbekende oorzaak gestopt met verder ontwikkelen. Doordat je lichaam door hormonen wordt geregeerd, duurt het even voordat alle systemen snappen dat er iets niet goed is gegaan en dat er een miskraam moet worden geregeld. Hormonen zijn sterke maar trage boodschappers, die er ongeveer 2 weken over doen om een miskraam te organiseren. Een eerste symptoom van een naderende miskraam kan heel goed wat bloedverlies zijn. Je kunt iemand dus niet geruststellen als dit zich voordoet.

Tijdens die eerste zwangerschap, toen ik haar aan de telefoon had met wat bloedverlies, zei ik Marije dat bloedverlies in dit stadium heel vaak voorkomt en dat dat gelukkig meestal niets zegt. Natuurlijk vertelde ik haar ook dat we af moesten wachten of er andere symptomen zouden optreden. Ze vroeg wat ze kon verwachten en ik legde haar uit dat een veeg teken zou zijn als ze er ook buikpijn bij zou krijgen. Als het echt een miskraam wordt dan zal ze krampen krijgen en toenemend bloedverlies. Nu was het nog wat donkerbruin, maar dat zou dan waarschijnlijk gaan veranderen in helderrood bloedverlies. Ik vroeg haar of ze me terug wilde bellen als dat zou gebeuren, maar ook als ze koorts zou krijgen. Ik zei haar ook dat ze maandverband en geen tampons moest gebruiken om een eventuele infectie te voorkomen.

Om 1:00 die nacht belde ze me in paniek op dat ze een menstruatieachtig gevoel had en meer bloedverlies. Ik zei haar dat ik naar haar toe zou komen en dat ze als het bloedverlies erger werd ze op de WC moest gaan zitten en het niet weg moest spoelen. Op die manier zou ik wat makkelijker in staat zijn de hoeveelheid bloedverlies in te schatten, maar ook een eventueel vruchtje kunnen herkennen. Een half uurtje later was ik bij hun en het was duidelijk dat Marije weeën had. Ook van een miskraam krijg je weeën. In feite verloopt een miskraam vaak als een geboorte en is het hele proces daar goed mee te vergelijken. Het begint meestal wat onduidelijk; beetje bloedverlies (tekenen bij een bevalling) vervolgens starten de krampen (weeën) en deze nemen toe in heftigheid. Doordat de baarmoedermond open moet om het vruchtje en de placenta er uit te kunnen werken, moet je dus een beetje ontsluiten. Het bloedverlies maar met name de krampen werken toe naar een soort climax (volledige ontsluiting en persdrang bij een bevalling) en met een laatste heftige kramp wordt 'de miskraam' er uit gewerkt. Anders dan bij een bevalling wordt bij een miskraam het vruchtje, de placenta en het vruchtzakje in één keer uitgestoten. De krampen nemen daarna snel af in intensiteit en ook het bloedverlies wordt snel minder.

Dat een miskraam een heftige, emotionele gebeurtenis is, was ook Marije en Sven duidelijk geworden. Zelfs nu nog, of beter gezegd nu weer, bij hun tweede zwangerschap waren ze erg op hun hoede en durfden ze het goede nieuws nog niet aan hun familie en vrienden te vertellen. Alhoewel Marije alle zwangerschapsverschijnselen had die je je maar kon voorstellen had ze toch erg behoefte aan bevestiging dat het wel snor zat. Ze belde naar het telefonisch spreekuur met de vraag of het normaal was dat ze sinds gisteren ineens veel minder misselijk was. Ook haar borsten waren minder pijnlijk. Ze was heel bang dat het weer niet goed ging.

Ik vertelde dat dat echt vaak voorkomt, dat dat geen teken is dat er iets mis zou zijn. Ik vertelde haar ook dat ik met alle liefde een echo voor haar wilde regelen zodat ze de bevestiging zou krijgen dat alles in orde was. 4 uur later kon ze al terecht bij het echocentrum en zagen ze een kloppend hartje en een prachtig foetus-je. Het kan natuurlijk altijd nog mis gaan, zelfs bij 40 weken nog, maar als je een kloppend hartje ziet op de echo en de zwangerschap is volgens de metingen die worden verricht bij de echo zo groot als je verwachtte, dan is dat een heel goed teken van een vitale zwangerschap.